

Jill Mansell

Houkutteleva tarjous

Jill Mansell

Suomentanut Pirjo Ruti

Houkutteleva
tarjous

BAZAR

Ensimmäinen painos
Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Englanninkielinen alkuteos *An Offer You Can't Refuse*
Copyright © 2008 Jill Mansell

Suomentanut Pirjo Ruti
Kannen suunnittelu Tiia Javanainen

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-376-618-1

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Tyttärelleni Lydialle ja kaikille hänen koulukavereilleen
ja opettajilleen, erityisesti hänen luokanvalvojalleen
Mr Fieldingille ja äidinkielen opettajalleen Miss Wilsonille.

Ja (nyt pitkä hengenveto...) Zainabille, Myalle,
Katile, Louiselle, Pinkille, Laceyille, Hannah M:lle,
Sophialle, Ellisille, Ellielle, Lauralle, Emilylle,
Tashille, Alicelle, Millielle, Ellalle, Hannah O:lle,
Sophielle, Charlille, Annalle ja Harrietille.

Olette ihania!

Kymmenen vuotta sitten

On paikkoja, joissa voi odottaa törmäävänsä poikaystävänsä yltiöhienostuneeseen äitiin. Kenties Buckinghamin palatsin puutarhajuhlissa, Glyndebournen oopperatalossa tai jonkun ulkomaisen suurlähettilään cocktailtilaisuudessa nyripistelemässä nenäänsä Ferrero Rochereille. Ja sitten on muita paikkoja, joissa häneen ei missään tapauksessa odottaisi törmäävänsä.

Kuten Cod Almightyyn kalaperunakioskilla Tooting High Streetin huonomaineisemmassa päässä.

”Hitsi, tuo on Dougien äiti.” Lola pyyhkäisi kätensä vaimomaisesti vihreään nailonhaalariinsa ja hillitsi halun niitata – Dougien äiti todella oli niin hieno – ja sanoi pirteästi: ”Iltaa, rouva Tennant, hauska nähdä!”

Ja miten tyypillistä, että hänen piti saapua kaksi minuuttia ennen sulkemisaikaa, jolloin tiskissä oli jäljellä vain lötköä makkaraa ja pari kalakakkua, jotka eivät olleet kelvanneet kenellekään. Ehkä Alfin saisi suostuteltua nakkaamaan pari tuoretta koljanpalaa rasvakeittimeen ja –

”Hei, Lola. Voisimmeko jutella hetken?” Kalaperunakioskilla käynnilläkin Dougien äidin meikki oli moitteeton

ja hänen hiuksensa oli kietaistu nutturalle Kentin prinsessan tyyliin.

”Ai, joo. Totta kai. Olen juuri lopettelemassa täällä.” Lola vilkaisi Alfiin, joka hyväntahtoisesti huitoi häntä lähtemään. ”Me suljemme puoli kolmelta. Et siis tullut hakemaan ruokaa?”

Oliko tuo puistatus? Rouva Tennant pudisti päätään ja sanoi hitusen huvittuneesti: ”Enpä usko.”

Haettuään olkalaukkunsa takahuoneesta ja vetäistyään nailonisen – auts, ja sähköisen – haalarin yltään Lola sukelsi nostettavan tiskin alitse ja otti jättimäisen ranskalaisannoksen, jonka Alf oli hänelle pakannut, koska niitä oli jäänyt reilusti tähteksi.

”Moikka, Alf. Nähdään huomenna.”

”Voin heittää sinut kotiin, jos haluat”, Dougin äiti tarjosi. ”Autoni on melkein oven edessä.”

Lola säteili – ilmaiset ranskalaiset ja kyyti kotiin upo-uudella Jaguarilla. Tämä oli oikea onnenpäivä.

Ulkona jalkakäytävällä oli tukahduttavan kuumaa ja kos-teaa. Jaguarissa viileä ilma tuoksui ylellisesti kalliilta nahalta ja Chanel No 19:ltä.

”Ihana auto”, Lola huokaisi verhoilua silitellen samalla kun Dougien äiti käynnisti moottorin.

”Kiitos. Minäkin pidän tästä.”

”Miten kukaan voisi olla pitämättä?” Lola tasapainotteli tulikuumaa ranskalaispakettia sylissään ja varoi, ettei se kos-kettaisi paljaita reisiä. Hänen vatsansa murahti, mutta hän vastusti sankarillisesti kiusausta avata paketti. ”Miksi halusit tavata minut? Dougien synttäreiden vuoksiko?”

”Ei. Asiani koskee sinua ja Dougieta. Haluan, että lakkaat tapailemasta häntä.”

Pam, noin vain.

Lola räpytteli silmiään. ”Anteeksi mitä?”

”Haluaisin, että päättäisit suhteesi poikaani.”

Tämä ei voinut olla totta. Hartiat epäuskosta jäykistyneinä Lola katseli Dougien äitiä, joka ajoi autoa yhtä tyynenä ja välinpitämättömänä kuin ei puhuisi säätä kummemmasta asiasta.

”*Miksi?*”

”Dougie on kahdeksantoistavuotias.”

”Melkein yhdeksäntoista.”

”Hän on nyt kahdeksantoistavuotias”, rouva Tennant toisti lujasti, ”ja edessä on yliopisto. Hän *menee* yliopistoon.”

”Niin menee.” Lola jatkoi hämmentyneenä: ”En minä estä häntä opiskelemasta. Me aiomme tavata toisiamme aina kun voimme, matkustaa vuoron perään toinen toisemme luokse. Minä menen joka toinen viikko junalla Edinburghiin, ja kun on Dougien vuoro, hän tulee autolla tänne, ja sitten –”

”Ei, ei, ei. Olen pahoillani, mutta ei tule. Doug ei kaipaa nyt tuollaista suhdetta. Hän sanoi eilen, että on alkanut tulla toisiin ajatuksiin yliopistoon menosta. Hän haluaa jäädä tänne. Ja kaikki johtuu sinusta. Mutta minä en aio katsoa vierestä, kun hän antaa sinun pilata elämänsä.”

Nyt kuumat ranskalaiset polttivat Lolan reisiä. ”En minä pilaa hänen elämäänsä. Haluan Dougien parasta aivan kuten sinäkin. Me rakastamme toisiamme! Olen jo sanonut hänelle, että muutan hänen luokseen Edinburghiin, jos alamme ikävöidä liikaa toisiamme.”

”Aivan, hän mainitsi siitäkin. Ja sitten tuntisit jääväsi ulkopuolelle, koska Dougiella olisi kaikki yliopistokaverinsa, kun taas sinä työskentelisit kalaperunakioskissa jollain sivukujalla.”

Rouva Tennantin ylähuuli kohosi halveksuvasti. ”Joten saadaksesi taas hänen huomionsa hankkiutuisit vahingossa raskaaksi. Ei, ikävä kyllä en voi sallia moista. On paljon parempi, että katkaiset suhteen nyt.”

Kuka tämä nainen luuli olevansa? ”Mutta en halua.” Lolan hengitys oli nopeaa ja pinnallista. ”Etkä voi pakottaa minua tekemään niin.”

”Ei, kultaseni, en tietenkään voi. Mutta voin tehdä parhaani saadakseni sinut suostumaan siihen.”

”Ei onnistu. Rakastan Dougieta. Koko sydäimestäni”, Lola sanoi päättäneenä saada poikaystävänsä äidin ymmärtämään, että kyse ei ollut mistään typerästä teini-iän ihastuksesta.

”Kymmenentuhatta puntaa, ota tai jätä.”

”Mitä?”

”Siinä on tarjoukseni. Ajattele asiaa. Paljonko ansaitset kalaperunakioskissa?” Dougien äiti kohotti täydellisesti nypittyjä kulmakarvojaan. ”Tuskin viittä puntaa enempää tunnilta.”

Itse asiassa neljä puntaa. Tölväisy oli silti ilkeä – kalaperunoiden myynti oli vain tilapäistyö sillä aikaa, kun Lola haki työpaikkoja, joissa voisi hyödyntää enemmän osaamistaan.

”Millainen ihminen ottaisi rahat?”

”En tiedä. Kenties järkevä?”

Lola oli niin vihainen, ettei saanut sanaa suustaan. Sormenkynnet pureutuivat ranskalaisten höyryävän, kostean käärepaperin läpi, ja auton ilmastoidun sisätilan täytti viinietikan kirpeä haju. Lolan mieltä vaivasi toinenkin asia: tähän päivään asti Dougien äiti oli ollut aivan hurmaava aina kun he olivat tavanneet.

”Luulin, että pidit minusta.”

”Totta kai luulit.” Rouva Tennant kuulosti huvittuneelta. ”Se oli tarkoituskin. Katsos, tiedän, millaisia nuoret ihmiset ovat. Jos vanhemmat sanovat, etteivät hyväksy lastensa seurustelukumppania, se saa parin pysymään vain entistä lujemmin yhdessä. Se on pelkästään bensaa liekkeihin. Hyvän aika ei, on paljon parempi esittää, että kaikki on hyvin ja että lapsi on tehnyt erinomaisen valinnan, ja antaa suhteen sitten kuihtua omia aikojaan.”

”Mutta meidän suhteemme ei kuihdu”, Lola vakuutti.

”Niinhän sinä sanot. Siksi avitan asiaa. Hyvä tavaton, liikenne on tänään painajaismaista. Käännyinkö näistä liikennevaloista vasemmalle vai jatkanko suoraan?”

”Vasemmalle. Entä miltä Dougiesta tuntuu, kun hän kuulee tämänpäiväisestä ehdotuksestasi?”

”Kuvittelisin, että hän suuttuisi kovasti. Jos kertoisit hänelle.” Rouva Tennant piti tehostustauon. ”Mutta tee itsellesi palvelus, Lola. Älä sano vielä mitään. Ajattele asiaa kaikessa rauhassa, sillä sinulla on järkeä. Ja kymmenentuhatta puntaa on iso summa. Kun olet tehnyt päätöksesi, sinun ei tarvitse muuta kuin soittaa minulle sellaiseen aikaan, jolloin tiedät Dougien olevan poissa kotoa. Kirjoitan sekin heti.”

”Pysäytä. Kävelen loppumatkan.” Lola ei halunnut olla enää hetkeäkään poikaystävänsä äidin ylellisessä Jaguarissa ja viittilöi, että tämä pysähtyisi edessä olevalle bussipysäkille.

”Oletko varma? Hyvä on sitten.”

Lola pysähtyi käsi matkustajanpuoleisen oven kahvalla ja katsoi vieressään sileässä valkoisessa pellavapaitapuserossa istuvaa Dougien äitiä, jonka hiukset oli kammattu kuninkaalliselle niskanutturalle. ”Saanko kysyä yhtä asiaa?”

”Aivan vapaasti.”

”Miksi et hyväksy minua?”

”Uhkaat pilata poikani tulevaisuuden”, rouva Tennant vastasi epäröimättä.

”Me rakastamme toisiamme. Voisimme elää loppuelämämme onnellisina yhdessä.”

”Ette voisi. Etkö todellakaan ymmärrä, mitä yritän tässä selittää? Olet liian röyhkeä ja kovaääninen, sinussa ei ole tyyliä, etkä ole tarpeeksi hyvä Dougielle. Ja”, vanhempi nainen piti tauon ja antoi katseensa kulkea merkitsevästi Lolan syvään uurretussa liivitopissa ja lyhyessä, rasvatahrojen koristamassa farkkuhameessa, ”pukeudut kuin halpa lunttu.”

”Saanko kysyä vielä toista asiaa?” Lola sanoi. ”Miltä luulet tuntuvan, kun Dougie kieltäytyy sanomasta sinulle enää sanaakaan?”

Hän vastusti urhoollisesti halua repäistä ranskalaispaketti auki ja paiskata autosta noustessaan perunat päin Dougien äidin naamaa.

Kotona Streathamissa – paljon Dougien kotia vaatimattomammassa talossa, jota tämän äiti varmasti halveksisi – Lola asteli ympyrää pienessä sinivalkoisessa olohuoneessa kuin häkkieläin ja kelasi tapahtunutta mielessään. Mitä hänen nyt pitäisi tehdä? Dougie oli juuri matkustanut muutamaksi päiväksi Edinburghiin hoitamaan asumisjärjestelyjä ja tutustumaan paikkaan, josta tulisi lokakuussa hänen kotikaupunkinsa seuraavaksi kolmeksi vuodeksi. Rouva Tennant oli epäilemättä suunnitellut kaiken tavanomaiseen tapaansa pilkuntarkasti. Lolan oma äiti ja isäpuoli olivat molemmat töissä. Keittiössä tikittävä kello oli tehdä hänet hulluksi. Pahuksen nainen –

kuinka tämä oli kehdannut yrittää lahjoa hänet? Hemmetin noita-akka.

Neljältä Lola ei enää voinut pitää kaikkea sisällään. Hän jätti tarkoituksellisesti vaihtamatta syvään uurretun toppinsa ja aivan liian lyhyen farkkuhameensa muuhun ja lähti ulos. Herrajestas, hänellä oli yllään käytännöllisesti katsoen teinien perussetti kuumana kesäpäivänä – eivätkä vaatteet olleet yhtään lunttumaiset. Hän räjähtäisi, jos ei pääsisi puhumaan asiasta jonkun kanssa.

”Kymppitonni”, Jeannie toisti.

”Joo.”

”Siis kymmenentuhatta puntaa.”

”Entä sitten?” Lola kolautti kokiksensa pöydälle. ”Ei sillä ole väliä, kuinka suuri summa on. Se eukko ei voi tehdä sel-laista. Se on kuvottavaa.”

He olivat McDonald’silla. Jeannie hörppi äänekkäästi kokistaan kahdella pillillä. ”Saanko sanoa yhden asian?”

”Voinko estääkään?”

”Okei, se on sinusta kuvottavaa. Ja aiot kieltäytyä. Mutta entä jos Dougie kertoo Edinburghista palattuaan, että on tavannut jonkun toisen? Entä jos hän käskee sinun istua alas ja sanoo: ’Kuule, sori kamalasti, mutta törmäsin baarissa tosi timmiin mimmiin ja me päädyimme sänkyyn ja hän on ihan mahtava?’” Jeannie keskeytti imaistakseen kokiksen lopun ja osoitti pillillä Lolaa. ”Mitä jos hän sanoo jättävänsä sinut?”

Voi herran tähden.

”Dougie ei tekisi niin.”

”Saattaisi tehdä.”

”Ei tekisi.”

”Mutta saattaisi tehdä”, Jeannie intti. ”Okei, ei ehkä tällä viikolla tai edes tässä kuussa. Mutta ennemmin tai myöhemmin te kaksi todennäköisesti eroatte. Olette seitsemäntoistavuotiaita. Kuinka moni sen ikäinen viettää loppuelämänsä ensirakkautensa kanssa? Sitä sanotaan ensirakkaudeksi siksi, että se on ensimmäinen monista. Olet liian nuori pysymään ikuisesti yhdessä saman tyypin kanssa. Ja niin on Dougiekin. Tiedän, että olette nyt hulluina toisiinne, mutta se ei tule kestämään. Ja jos Dougie panee poikki, et voi juosta itku silmässä hänen äitinsä luokse kertomaan, että olet muuttanut mieleesi, ja anelemaan, voisitko sittenkin saada rahat. Silloin on nimittäin liian myöhäistä. Suuri tilaisuus on jo mennyt sivu suun. Ajattele nyt, olisit ihan omillasi.” Jeannie puristi rintaansa murheen murtamaa esittäen. ”Sydän särkyneenä. Ilman Dougie Tennantia ja ilman kymppitonnia.”

Sellainen oli siis niin sanotun ystävän neuvo. Mitä muutakaan Lola olisi voinut odottaa joltakulta Jeannien kaltaiselta, jonka vanhemmat olivat käyneet hurjan erotaistelun ja saaneet tyttärensä suhtautumaan epäluuloisesti parisuhteisiin. Jeannie inhosi äitinsä uutta aviomiestä ja aikoi paeta sekavia kotioloja Mallorcalle. Hän suunnitteli työskentelevänsä baarissa, tanssivansa rannalla ja ylipäättään viettävänsä elämänsä parasta aikaa. Menevänsä sänkyyn monen miehen kanssa mutta ehdottomasti varovansa luomasta tunnesidettä yhteenkään heistä. Kaikenlaiset romanttiset suhteet olivat poissa laskuista.

Muistikuva Dougien äidistä vainosi yhä Lolaa koko kotimatkan, kalpeat aristokraattiset kasvot ja halveksiva ääni, joka ilmoitti selvin sanoin, miksi hän ei ollut tarpeeksi hyvä rouvan kallisarvoiselle pojalle.

Lola näki mielessään rouva Tennantin omahyväisen ilmeen, jos Jeannien hilpeä ennustus toteutuisi. Mutta millainen ilme olisikaan, jos hän ja Dougie uhmaisivat Dougien äitiä ja menisivät naimisiin! Hah, se vasta olisi mahtavaa.

Paitsi... paitsi...

Olen seitsemäntoista enkä halua mennä naimisiin jonkun toisen kiusaksi. Olen ihan liian nuori.

Kun Lola oli palannut kotiin, hänet valtasi suunnaton halu puhua Dougien kanssa. Hän aikoi edetä tilanteen mukaan ilman etukäteissuunnittelua. Hän päättäisi vasta Dougien äänen kuultuaan, mitä tekisi – kertoisiko vai jättäisikö kertomatta, että tämän äiti oli hirvein noita-akka, mitä maa päälleen kantoi. Luoja, miltähän Dougiesta tuntuisi, kun hän saisi tietää?

Dougie asui matkansa ajan edinburghilaisessa aamiaismajoituspaikassa. Sen numero oli puhelimen vieressä olevassa lehtiössä. Lola meni kapeaan eteiseen ja katsoi kelloa valitessaan numeroa. Se oli viisi. Dougien olisi pitänyt palata jo yliopistoalueella käynniltä...

"Ei, ikävä kyllä hän ehti lähteä." Aamiaismajoituspaikan emännällä oli ystävällinen ääni ja edinburghilainen aksentti. "He palasivat tunti sitten, ja Dougie kävi suihkussa ja vaihtamassa vaatteet, ja sitten he taas lähtivät. Sanoivat menevänsä tutustumaan Rose Streetin pubeihin!"

"Ai." Lolan mieli synkkeni – hän oli odottanut kovasti kuulevansa Dougien äänen. "Kenen kanssa hän lähti?"

"Voi, en kuullut heidän nimiään. Siinä oli toinen poika ja kaksi tyttöä... Eikö olekin ihanaa, että Dougie on saanut jo uusia ystäviä? Poika oli Manchesterista ja kaunis vaalea tyttö Abergavennystä! Täytyy sanoa, että he vaikuttivat aivan

hurmaavilta. Kerronko Dougielle, että soitit? Tosin herra tietää, mihin aikaan hän palaa...”

Kun Lola oli päättänyt puhelun, Jeannien sanat alkoivat kaikua päässä. Hän ei ollut ylettömän mustasukkainen siitä, että Dougie oli mennyt illalla ulos uuden kaveriporukan kanssa, josta kaksi sattui olemaan naispuolisia. Hän vain tajusi, että tämä olisi ensimmäinen sadoista illoista, jolloin hän olisi erossa Dougiesta ja –

Lola hätkähti yläpuolelta kuuluvaa lattialautojen narahdusta. Hän oli luullut, että talo oli tyhjä.

”Huhuu?” hän huusi.

Ei vastausta.

”Äiti?” Lola kurtisti kulmiaan. ”Isä?”

Ei edelleenkään vastausta. Oliko lattialauta narahtanut omia aikojaan vai oliko yläkerrassa joku? Talo vaikutti turvalliselta, ja murtautujalla olisi ollut kova työ kiivetä sisään makuuhuoneen ikkunasta. Lola otti varmuuden vuoksi sateenvarjon mukaansa ja lähti yläkertaan.

Hän työnsi vanhempiansa makuuhuoneen valkoiseksi maalatun oven auki, ja se, mitä hän näki, järkytti häntä sydänjuuria myöten.

”Isä?” Pelko kouraisi Lolan vatsaa. Jokin oli pahasti, pahasti vialla. Hänen isäpuolensa – ainoa isä, joka hänellä oli ollut, mies, jota hän rakasti koko sydäimestään – pakkasi laukkuja kasvot liki tunnistamattomina.

”Mene alakertaan.” Isä pystyi tuskin puhumaan ja kääntyi selin Lolaan.

Lola vapisi. ”Iskä, mitä nyt?”

”Ole kiltti ja jätä minut rauhaan.”

”En! En jätä! Kerro, mikä on hätänä.” Lola pudotti sateenvarjon ja huusi: ”Miksi sinä pakkaat? Oletko sairas? Menetkö sairaalaan? Onko sinulla syöpä?”

Isä pudisti surun murtamana päätään. ”En ole sairas, en sillä tavalla. Tämä ei liity mitenkään sinuun, Lola. En olisi halunnut, että näkisit minut tällaisena...”

Tilanne oli niin käsittämätön, ettei Lola tiennyt, mitä ajatella. Kun hän meni isän luo, tämä yritti heikosti torjua hänet toisella kädellään.

”Iskä, kerro”, Lola kuiskasi epätoivoisena kyynelten tulvahtaessa silmiin.

Isä peitti kasvonsa ja lysähti sängylle. ”Voi, Lola. Olen pahoillani.”

Lolaa ei ollut eläessään pelottanut näin paljon. ”Soitan äidille.”

”Älä, et saa.”

”Onko sinulla suhde? Siksikö pakkaat? Etkö halua enää asua meidän kanssamme?”

Toinen päänpudistus. ”Kyse ei ole mistään sellaisesta.”

”Sano sitten, mistä.” Lolan ääni värisi. Nyt kumpikin heistä itki. ”Sinun on sanottava, sillä minua pelottaa!”

Kahdenkymmenen minuutin kuluttua Lola tiesi kaiken, niin uskomattomalta kuin juttu kuulostikin. Alex oli sortunut uhkapeliin ilman, että äiti ja Lola olivat osanneet edes epäillä sitä. Hän kävi kaksi kertaa viikossa snookerkerhossa, ja niillä käynneillä hän oli tutustunut korttipeliporukkaan ja tullut pikkuhiljaa, tuskin tajuumattaan vedetyksi mukaan korttirinkiin. Se oli kokoontunut säännöllisesti Bermondseyssa sijaitsevaan taloon pelaamaan pokeria, ja aluksi Alex oli pärjännyt aika hyvin. Nyt hän epäili, että se oli kuulunut juoneen. Sitten suunta oli kääntynyt, ja hän oli alkanut hävitä, ja mukava peluriporukka oli suhtautunut kevyesti hänen jatkuvaan huonoon tuuriinsa. Kun tappiot olivat kasvaneet huolestuttavan suuriksi, Alex oli tunnustanut tarvitsevänsä velalleen maksuaikaa. Silloin mukava porukka oli lakannut olemasta mukava ja alkanut uhkailla häntä. Toisten muuttuneesta käytöksestä kauhistunut Alex oli tajunnut olevansa pahassa pulassa ja nähnyt ainoaksi mahdollisuudeksi keskittää kaikki energia hävittyjen rahojen voittamiseen takaisin. Koska pankinjohtaja ei olisi pitänyt sitä järkevänä toimintasuunnitelmana, hän oli lainannut rahat ystävältä, joka alun perin oli tutustuttanut hänet pokeriporukkaan.

Viikon kuluttua hän oli menettänyt kaiken.

Hän oli lainannut rahaa lainahailta ja yrittänyt uudestaan.

Ja menettänyt nekin rahat.

Perhe ei tiennyt asiasta mitään. Kun Lolan äiti oli kysynyt, oliko jokin vialla, Alex oli sanonut olevansa vain väsynyt, ja vaimo oli kieltänyt häntä tekemästä niin paljon töitä. Kun Alex oli seuraavana iltana lähtenyt autokorjaamolta, jossa työskenteli mekaanikkona, kaksi pakettiautossa istunutta korstoa oli pysäyttänyt hänet ja ilmoittanut selvin sanoin, mitä hänelle tapahtuisi, jos hän ei viikon kuluessa maksaisi velkaansa pennilleen.

Viikko tulisi seuraavana päivänä täyteen, ja epätoivoinen tilanne vaati epätoivoisia tekoja. Korstot olivat soittaneet säännöllisesti ja muistuttaneet maksupäivän lähestymisestä, ja silmät päästään häpeävä ja henkensä edestä pelkäävä Alex oli päättänyt paeta. Se oli ainoa ratkaisu – hän ei pystyisi tunnustamaan Blythelle, mitä oli tehnyt ja millaiseen hirveään sotkuun oli elämänsä saattanut. Blythe ja Lola olivat hänelle kaikki kaikessa, eikä hän enää kestänyt tilannetta. Jos Lola olisi tullut kotiin puoli tuntia myöhemmin, hän olisi ehtinyt kadota lopullisesti.

”Kunpa olisit tullutkin”, Alex sanoi raskaasti. ”Sanoit meneväsi iltapäivällä shoppailemaan Oxford Streetille. Luulin, että minulla olisi hyvin aikaa.”

Shoppailu Oxford Streetillä. Se oli unohtunut kokonaan sen jälkeen, kun Dougien äiti oli pudottanut pomminsa.

”Mutta en mennyt, ja nyt tiedän kaiken”, Lola sanoi kasvot kyynelistä märkinä.

”Minun on silti lähdettävä. En pysty kohtaamaan äitiäsi. Olisi parempi, jos olisin kuollut”, Alex sanoi epätoivoisena. ”Mutta hoidan asian mieluummin omalla tavallani kuin jään odottamaan, mitä niillä roistoilla on minun varalleni...”

Jukoliste, en voi uskoa tätä todeksi. Miten olen voinut olla näin typerä...”

Alexia lujasti halaava Lola tiesi jo, ettei hänellä ollut vaihtoehtoa. Hänen biologinen isänsä, amerikkalaismies, oli ottanut jalat alleen sillä sekunnilla, kun oli kuullut Blythen olevan raskaana. Mutta sillä ei ollut ollut väliä, sillä kaksi vuotta myöhemmin Alex oli tullut hänen elämäänsä. Alex oli rakastanut häntä kuin omaa tyttärtä. Alex oli laittanut hänelle löysäksi keitettyjä kananmunia ja paahtoleipäviipaleita niihin dipattaviksi, opettanut hänet ajamaan pyörällä, ja he olivat keksineet yhdessä hupsuja lauluja ja tehneet äidin hulluksi laulamalla niitä kerta toisensa jälkeen. Hän oli juossut Alexin luo, kun oli saanut ampieisenpiston. Alex oli vienyt hänet autolla Birminghamiin asti katsomaan poikabändiä, joka oli soittanut messukeskuksessa. Alex rakasti häntä ehdoitta...

”Minä voin auttaa”, Lola sanoi. ”Sinun ei tarvitse lähteä.”

”Usko pois, kyllä täytyy.”

”Voin hankkia tarvitsemasi rahat”, Lola sanoi silmät kiviä – näin tärkeän ilmoituksen aikana ei voinut kyynelehtiä.

”Kultapieni, et voi. Velkasumma on viisitoistatuhatta puntaa.”

Lolan vatsaa kouristi, ja hän kieltäytyi ajattelemasta seurauksia. ”Voin hankkia siitä suurimman osan.”

Kun Alex pudisti epäuskoisesti päätään, Lola kertoi, miten se onnistuisi.

Sen kuultuaan Alex pudisti päätään vielä kiivaammin. ”Ei, ei, en voi antaa sinun tehdä niin. En missään tapauksessa, ehdottomasti en.”

Mutta mikä oli vaihtoehto? Sekö, että Alex katoaisi heidän elämästään? Että Lola menettäisi ainoan isän, jonka oli tuntenut? Että äidin maailma romahtaisi?

”Kuule.” Vaikka Lolasta tuntui siltä kuin sydän halkeaisi, hän otti esiin valttikorttinsa. ”Äidin ei tarvitse ikinä tietää.”

”Hei Lola. Hauska nähdä taas.” Adele Tennant avasi etuoven ja astui syrjään. ”Käy sisään.”

Lola voi pahoin ja häntä huimasi, mutta hän seurasi synkän määrätietoisena Dougien äitiä kaikuvaan, korkean aulan poikki. Hän ei saisi, ei todellakaan saisi pyörtyä. Hän oli nukkunut tuskin silmäystäkään viime yönä eikä ollut pystynyt syömäänkään mitään.

”Olen iloinen, että olet tullut järkiisi.” Adele istui työhuoneessaan kirjoituspöydän ääreen ja otti sekkivihkonsa. Aurinko heijastui hänen vieressään hopeakehyksissä olevan valokuvan lasista. Lola vaihtoi asentoa välttyäkseen paisteelta ja näki, että kuvassa oli Adele lapsineen, Dougie vasemmalla ja Sally oikealla puolellaan. Se oli otettu pari vuotta sitten, kun he olivat olleet lomalla jossain uskomattoman eksoottisessa paikassa, jossa oli palmuja ja kirkkaan sininen meri, sillä Adele Tennant ei lomaillut Margatessa. Ruskettunut ja virnistelevä valkoiseen paitaan pukeutunut Dougie näytti huolettomalta ja sydäntäsärkevän komealta. Hänen isosiskonsa Sally, jota Lola ei ollut koskaan tavannut, oli vaalea ja kaunis flamingonpunaisessa sarongissaan. Hän oli nyt kaksikymmentäkuusivuotias ja asui yhdessä kihlattunsa, irlantilaisen maanomistajan, kanssa Wicklow Mountainsissa Dublinin ulkopuolella. Dougie rakasti suuresti siskoaan, ja Lola oli odottanut innoissaan pääsevänsä tutustumaan häneen.

Lolan kurkkua kuristi. Nyt niin ei kävisi.

Rakkauden mahdoton yhtälö

#hyvänmielenkirjat

Lola Malone ja Dougie Tennant rakastavat toisiaan. Sehän tiedetään, ettei teinirakkaus aina ole kestäväntä laatua, mutta Lola ja Dougie ovat varmoja tunteistaan – erilaisista taustoistaan huolimatta. Siinä missä Lola työskentelee pikaruokalassa, Dougie on suuntaamassa huippuyliopistoon.

Sitten Dougien äiti tekee tarjouksen, joka on niin pöyristyttävä ja niin avokätinen, että Lola mykistyy. Kymmenen tuhatta punttaa, jos Lola päättää suhteensa Dougieen. Tietenkään moiseen ei voi suostua... mutta toisaalta kymppitonni olisi ratkaiseva apu velkaantuneelle läheiselle. Lola ottaa rahat ja särkee poikaystävänsä sydämen.

Kuluu kymmenen vuotta ja Lolan elämä on mallillaan. Työ kirja-kaupassa ja läheiset ystävät ilostuttavat päiviä, mutta silti jokin puuttuu. Mitä tapahtuu, kun Dougie astelee takaisin hänen elämäänsä?

Jill Mansell lumoo lukijansa jälleen kerran elämänmakuisella tarinallaan, sydämellisillä hahmoillaan ja lempeän humoristisella tyyllillään.

ISBN 978-952-376-618-1 84.2 www.bazarkustannus.fi

